

з'являється фоном під час показу статуй «Батьківщина-Мати», підсилюючи меседж про захист країни.

Отже, є постановці “Made in Ukraine” театру тіней “Verba Shadow” було візуалізовано ключові образи української історії та культури, продемонстровано основні цінності, ремесла та деякі традиції українців. Використання танцювальних рухів та бойових рухів з шаблями додають яскравості та гармонійності номеру. А поєднання інноваційного формату 3D-шоу дозволяє створити візуальні ефекти та посилити емоційне сприйняття образів.

А. Гайдук

РОЛЬ КРЕАТИВНИХ ПРОСТОРІВ У ФОРМУВАННІ КУЛЬТУРНОГО СЕРЕДОВИЩА СУЧАСНИХ МІСТ УКРАЇНИ

А. Haiduk

THE ROLE OF CREATIVE SPACES IN THE FORMATION OF THE CULTURAL ENVIRONMENT OF MODERN UKRAINIAN CITIES

У сучасному культурному просторі України більш відчутною стає роль креативних просторів — інституцій, що поєднують функції мистецького, освітнього, комунікативного й підприємницького середовищ. Вони формують своєрідну інфраструктуру культури XXI ст., де синтезуються традиційні й новітні практики культурної діяльності.

Їхня поява в регіональних центрах України відображає ширші соціокультурні трансформації, що відбуваються в державі після 2014 року. Креативні простори є реакцією на потребу суспільства у відкритій комунікації, спільній творчій діяльності та демократичних формах культурного самовираження. Вони змінюють усталені уявлення про організацію мистецького процесу й водночас перетворюються на майданчики громадської активності.

Зокрема, у трьох великих культурних центрах України — Харків, Львів, Одеса з 2014 по 2024 р. з'явилося багато креативних просторів. Порівняльний аналіз дозволяє виявити спільні закономірності формування креативних просторів, а також специфічні ознаки кожного регіону. Технологічна орієнтація та соціальна інклюзивність у Харкові; поєднання традиційної культурної спадщини з новими урбаністичними ініціативами у Львові; мультикультурність і взаємопроникнення мистецьких та комерційних практик в Одесі.

Креативні простори стають важливими медіаторами між культурою та соціальними комунікаціями. Вони інтегрують різні соціальні групи, залучаючи митців, підприємців, студентів, волонтерів і мешканців громад до спільної діяльності. Така комунікація поєднує інформаційний та ціннісний характер, формує довіру, спільні смисли й відчуття локальної ідентичності. В умовах воєнного часу роль цих просторів набуває додаткового виміру: вони стають осередками взаємопідтримки, реабілітації та творчого залучення суспільства.

У контексті культурологічних досліджень креативні простори є феноменом постнекласичної культури, де відбувається взаємодія різних рівнів культурного досвіду — від локального до глобального, від традиційного до цифрового. Їхня структура є відкритою й поліцентричною, а механізми функціонування динамічними

й адаптивними. Такі простори реагують на соціальні запити створюючи передумови для інноваційного розвитку регіонів.

Досвід європейських країн (Christiania в Копенгагені, Station F у Парижі, Westergas в Амстердамі) показує, що інституціоналізація креативних просторів може стати ефективним інструментом регіональної політики. Українські практики останнього десятиліття підтверджують, що навіть за умов економічної нестабільності такі ініціативи здатні залучати інвестиції, сприяти розвитку малого бізнесу, туризму, освітніх програм і волонтерських рухів.

Функціональна типологія креативних просторів є ключовим аспектом дослідження, що дозволяє класифікувати їх за ознаками діяльності (мистецькі, освітні, підприємницькі, соціальні) і за формами організації (громадські ініціативи, приватні інституції, змішані моделі). Такий підхід дозволяє глибше зрозуміти їхню роль у формуванні культурного середовища регіональних центрів, а також простежити взаємозв'язок між культурною динамікою і соціальними комунікаціями.

Креативні простори є осередками культурного оновлення, у яких поєднуються традиційні символічні форми та новітні медійні технології. Вони активно використовують цифрові платформи, віртуальні виставкові формати, мультимедійні інсталяції, тим самим розширюючи межі культурного досвіду. Такі практики сприяють розвитку медіаграмотності, критичного мислення й участі громадян у культурних процесах.

У підсумку ствердимо, що розвиток креативних просторів у регіональних центрах України формує нову модель культурного середовища, засновану на принципах відкритості, взаємодії та інноваційності.

А. Куксова

**АКТУАЛЬНІСТЬ МУЗЕЇЗАЦІЇ ГОДИННИКОВИХ ВЕЖ В УКРАЇНІ
(НА ПРИКЛАДІ РАТУШНИХ ВЕЖ ЛЬВОВА, ЧЕРНІВЦІВ ТА ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА)**

A. Kuksova

**THE RELEVANCE OF MUSEUMIZATION OF CLOCK TOWERS IN UKRAINE
(BASED ON THE EXAMPLE OF TOWN HALL TOWERS IN LVIV, CHERNIVTSI,
AND IVANO-FRANKIVSK)**

На жаль, годинникові вежі в Україні залишаються недостатньо вивченою темою. Навіть на академічному рівні можна знайти напруцювання здебільшого лише про архітектуру ратуш чи механізм годинника. Суспільна увага до феномену годинникових веж також залишається обмеженою, що зумовлено недостатньою інформованістю громади про їхнє значення — інтерес зосереджується переважно на самому годиннику, тоді як його символічне поєднання з вежею залишається поза увагою. Хоча годинники як архітектурний елемент зустрічаються на різних типах споруд — церквах, вокзалах, громадських будівлях — їх поява здебільшого була зумовлена процесами урбанізації та потребою у вимірюванні часу громадою. Годинникові вежі на ратушах мають специфічне, відмінне від цих об'єктів значення. Тут годинник не обмежується лише функцією відліку часу — він набуває символічного змісту, стає маркером статусності та престижу міста, відображає його економічний розвиток, політичну вагу і гордість мешканців.